

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

V. ÉVFOLYAM 10. SZÁM – 2011. OKTÓBER 2.

„ ... akiben kedvem telik!”

Ezek a szavak a Mennyei Atya szavai, amik az Úr Jézusról szólnak és többszörösen is elhangzanak az üdvösség történetében. – Az Úr Jézus pedig valamiképpen hasonlót mond Keresztelő Szent Jánosról, amikor kijelenti: „*asszonyok szülőttei közül nincs különb Keresztelő Jánosnál!*”

Amikor ezeknek a kijelentéseknek az értelmét és eredetét vizsgáljuk, észre kell vennünk, hogy az Úr Jézus esetében a Jordán folyónál a keresztelkedés történik, majd a Szentlélek galamb képében Rászáll és Rajta is marad; Keresztelő Szent Jánost pedig már anyja méhében örömmel tölti el a közelgő Üdvözítő közelsége és a Vele egységben lévő Szent Lélek,

Aki Szűz Máriát elárasztotta erejével: „*a Szentlélek száll Rád és eláraszt (isteni) erejével - ezért a születendő Szent is az Isten Fia lesz...*” – mondja Neki az isteni Küldött Szent Gábor Főangyal. – Csodálatos kijelentés ez a Mennyei Atya által – mondhatnánk azt, hogy kivételes és nem is mindenkire vonatkoztathatjuk, de nem mondjuk, mert igaz ugyan, hogy Szent Fiára mondja, de mivel a mindenkori embernek meghívása és megbízatása az, hogy Fiának képességét öltse magára, azt hordozza, ez nagy lehetőség számunkra, emberek számára. Nem elérhetetlen kiérdemelni az isteni elismerést: „*jól van, derék és hű szolgálóm!*”

Az Isten megadja a lehetőséget mindnyájunk számára, érdekeljen és foglalkoztasson bennünket, hogyan is valósíthatjuk meg mindezt!

– Szent Pál segít közelebb ehhez minket, Aki azt mondja: „*ugyanaz a lelkület legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban meg volt!*” Tudjon lelkesíteni az Úr Jézusnak a kérése, Aki az utolsó vacsora előtt főpapi imájában azt kérte az Atyától: „*... amint Te küldtél engem a világba, úgy küldöm én is a világba őket ... de nemcsak értük könyörgök, hanem mindazokért is, akik szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint Te Atyám bennem vagy és én Tebenned, úgy legyenek egyek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. Én átadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál, hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk: Én őbennük, Te énbennem ...*” (Jn. 17,17-20)

A Messiásról pedig már az Ó-szövetségben így beszél Izajás próféta: „*az Úr Lelke nyugszik Rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és erősség lelke, a tudás és az Úr félelmének lelke és az Úr félelmében telik öröme.*” (Iz. 11,2) – az Új-szövetségben Maga az Úr Jézus olvassa a názáreti zsinagógában Izajás próféta könyvéből: „*az Úr Lelke rajtam,*

Ő kent föl engem...” – Szent János így beszél Róla: „*a kegyelmet az Ő teljességéből merítettük ...*” (Jn. 1,16) – Szent Pál pedig kimondja: „*Akiket Isten Lelke vezérel, azok az Isten Fiai!*” (Róm. 8,14)

Vissza kell gondolnunk a keresztelésünk előtti időre, amikor valami nagy, titokzatos dolog indult el bennünk, ami a kereszteléskor vette kezdetét: *Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözüli!* – Ennek azonban folytatódnia kell, jól kell folytatódni. Hálával tartozunk Azoknak, Akik hitből fakadóan kiválasztottak bennünket arra, hogy megkereszteltesse, és Aki vállalták, hogy segítségünkre lesznek abban, hogy a későbbiekben tudatosan, öntudatosan tudjuk teljesíteni keresztény kötelességünket. Vállalni tudjuk azt a folyamatot, aminek az a szép és egyáltalán nem mellékes jele lesz, hogy az egész életünk minden megnyilvánulásával mutatja, itt van valaki, *akiben Istennek is kedve telik!*

– Keresztelésünk, amúgy is Egyházunk kifejezetten hangsúlyozza: *úgy szeresse Isten és embertársait, ahogyan az Úr Jézus Krisztus tanította; ugyanaz a lelkület legyen benne, ami a mi Urunk Jézus Krisztusban volt!* – Édesanyáknak pedig ezt üzeni, úgy neveljenek mindnyájunkat, hogy örömeük teljék bennünk, de ez az öröm azáltal legyen teljessé, hogy bennünk Istennek is kedve teljék.

Szent Pál ezt a mindnyájunk számára nagy lehetőséget kincshez hasonlíttja, amit, amint Ő mondja: *törékeny cserépedényben hordozunk.* Nem egyszer tapasztaljuk magunkon, amit az Úr

Jézus emberségében is megtapasztalt: *A lélek ugyan kész, de a test gyöngye;* Szent Pál pedig így beszél lényegében ugyanerről: *már törvényt látok elmémben és mást tapasztalok testemben, és a kettő harcol egymás ellen...* – egyértelműen bizonyítják ezek azt, hogy a csodálatos életcél nem könnyű megvalósítani. Nem jelentheti ez ugyanakkor azt, hogy főladjuk, vagy egyáltalán nem foglalkozunk vele, de még azt sem, hogy úgy-ahogy, valamicskét jelent a számunkra, *a maga teljességében a mindent jelentse!* – Nem a magunk erejéből akarjuk mindezt megvalósítani, az ugyanis kevés – a magunkból a készséget és erőfeszítést adjuk, Istentől pedig kérjük Szent Lelkének erejét, kiadását, tudva azt, hogy mindannyiszor, amikor nagy dolgok történtek, amikor Isten csodás tetteinek kellett kinyilvánulnia, akkor Ő munkálkodott. A bérmálás szentségében kérjük különösen a Szentlélek kiadását magunkra, hogy Átala bennünk Istennek kedve teljék, méltó legyünk Isten fogadott fiainak méltóságára!

Pekker Imre plébános

Évközi 23. Vasárnap – Szeptember 04.: Mai elmélkedésünket kezdjük azzal, hogy tudatosítjuk magunkban: Isten a mi jóságos Atyánk – az óvodásoknak szóló hittankönyv címe így fogalmaz. A Mennyei Atya szeret minket. Felnöttesen fogalmazva: „**Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy éljünk Általa!**” Ez a tény nemcsak régi időkre vonatkozik, most is igaz. Bizonyítéka ennek a bűnbánat szentségének rendelése és máig is érvényes gyakorlat, miszerint Isten nem akarja, hogy az esendő emberek közül egy is elveszen – ma is keresi, ami elveszett, most is érvényes, hogy nagyobb az öröm a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint 99 igazon, akiknek nincs szükségük megtérésre. Ma is felemelő valóság, hogy *nem itéllek el!* – vagy a már Ó-szövetségben is meglévő gondolat: „*nem akarom a bűnös halálát, hanem, hogy megtisztuljon, megtérjen és éljen!*” Ma is révényes a 129. Zsoltár kitétele: „*ha bűneinket felrovd, Uram, ki az, aki megállhat Előtted!? Ám Nálad bocsánatot nyer a vétek!*” – Csodálatos lehetőségek ezek a mindenkori gyarló ember számára, aki nemcsak azzal a veszéllyel él együtt, hogy tud tévedni, képes vétkezni, hanem azzal is, hogy ne is egyszer és néha nem is olyan nehezen belebonyolódik rossz adottságaiba. Ez akár a kétségbeesésbe is kergethetné a komolyan gondolkodó embert, hiszen nem felemelő érzés az ilyen adottság. A gyengeségeivel komolyan számoló ember számára jelent ez problémát, hiszen sajnos nem nagypénteki gondolat, hogy „*csak a bűnös nem búsul!*” – Volt olyan állomáshelyem, ahol szinte szörnyülködve, de mondták, van olyan, aki nem bánja, ha Jézus meghal is. Ez azért is elgondolkoztató, mivel igaz ugyan, hogy sokszor gyengék vagyunk, de nem ez az egyetlen lehetőség a számunkra. Istenünk jósága, emberszeretete nem azért van, hogy gyengeségünk szétlöl lengetett nádszállai legyünk. – Az biztos, hogy ha élni akarunk a nagy lehetőséggel, szembe kell néznünk igazi önmagunkkal és meg kell látnunk azt a valóságot, ami arra ösztönöz, hogy önmagunk számára ki kell mondanunk: **ez így nem jó, ez nem maradhat így!** Akár az Olvasmányban, akár az Evangéliumban elhangzottak egyértelműen bizonyítják, hogy a rosszat meg kell látni, szóvá kell tenni, hogy nyomában a jóráváltás következék. A bémálkozásra készülők számára is tudatosítjuk, hogy életünk kettőségben zajlik: gyarlók vagyunk, de Isten a jóra hív és vár. A jót tüzte ki életünk céljává, vállaljuk szívesen ennek szolgálatát – gondolatban, szóban, cselekedetben és a mulasztások mellőzésével! – Ezekkel igyekezzünk megvilágítani a nagy lehetőségeket mások számára is!

Évközi 25. Vasárnap – Szeptember 18.: Szentmisénk bevezető könyörgése emlékeztet arra, hogy Isten „*az Isten és emberszeretet parancsában foglalta össze szent törvényeit.*” Amikor ezeket teljesíteni akarjuk, felül kel emelkednünk az emberi gondolkodás mértékén. Másként kell megítélni a dolgokat, mert Isten nem a mi emberi mértékeink szerint „gondolkodik”, ítéel és cselekszik. Izajás próféta által üzeni a világnak, hogy az Ó gondolatai nem olyanok, mint az emberek gondolatai. Idézhetjük a 144. Zsoltár gondolatait: „*nagy az Úr és minden dicséretre méltó, nagyságát felfogni nem lehet!*” Szinte felfoghatatlan, hogy miért olyan türelmes, elnéző, megbocsátó, hogy bármilyenek és bárkik vagyunk, „*hív az Ó Országába, nem egyszerre és nem egyformán. Ő ugyanis szabadon osztogatja kegyelmi ajándékait ... az előfordul, hogy Ő irgalmas olyanokhoz, akiket mi nem tartunk arra méltónak.*” – Erre csak az lehet a készséges ember válasza, amit a mai szentmise egyetemes könyörgésében imádkozunk: „*Istenünk ... add kegyelmedet, hogy hívó szavadat követve szolgáljuk dicsőségedet!*” Emberségünkben sokszor tévedhetünk is, ezzel jár az emberség. Így aztán sohasem tudhatjuk, hogy amikor értékelünk valamit – bármit is – mennyire a teljes igazság birtokában tudjuk ezt megtenni – még akkor is, ha a legteljesebb igyekezet és jószándék vezet. Olvastam valahol, hogy az Evangéliumban szereplő és különböző időpontokban munkábaálló emberekről van szó, nincs kifejezve, hogy vajon miért nem egyszerre fogadta fel őket a gazda. Lehet, hogy azért, mert nem az első – második, többedik alkalommal találkozott velük. Lehet, hogy ezek máshol már próbálkoztak és nem a tétlenség gondolata vezette őket. Mintha erre utalna: „*megkérdezte tőlük, miért álldogáltak itt egész nap télenél? – Azok ezt válaszolták: mert senki sem fogadott fel minket.*” Ez a gazda felfogadta – mintha a jóságos Istenről lenne szó, Aki mindenkihez ajándékozó, megértő szeretettel közeledik. – Ami a bért illeti, a példabeszédben csakugyan mintha furcsa lenne, hogy mind egyforma bért kapnak. A példabeszédben az oldja fel az ellentétet, hogy a gazda a megállapodásra hivatkozik, meg arra, hogy ő jó akar lenni. A hitbeli valóságunkban azonban arról van szó, hogy a készséges ember jutalma az Isten – Önmagát adja, az pedig teljes ajándékozás, ha Önmagát adja, az mindenki számára jutalom és a teljességet jelenti. Isten nem tud több vagy kevesebb lenni – Ő maga a Jóság, Maga a Jutalom, Maga a Bér.

Milyen csodálatos meghívásunk van, amikor a földi életre hív és meghív annak végső beteljesedésére is, a Vele való találkozásra, együttlétre! Amennyiben saját önmagunkra tekintünk, lehet, hogy nekünk sem járna mindig a teljes bér, mégis „*érdemtelen létünkre részesülünk benne. Legyünk ezért mindig hálásak az Úr iránt!*”

Évközi 24. Vasárnap – Szeptember 11.: A mai alkalommal nyugodtan mondhatjuk az Olvasmány és az Evangélium alapján, hogy a megbocsátás kérdése az üzenet számunkra. – Az Ó-szövetségben is sokszor szerepel ez a gondolat, az Új-szövetségben is; ezért mondhatjuk, hogy eléggé központi téma – bizonyára azért mert nehéz pontja az életünknek.

A megbocsátás és az isteni irgalom az ember számára szinte egyidős velünk, hiszen a világ teremtésekor már szükséges volt, hogy részesedjünk benne. Igaz ugyan, hogy Isten megbüntette Ós-szüleinket, de a megváltás ígéréssel meg is könyörült rajtuk és rajtunk. Sokat kellett várni a beteljesedésre, de azért csak elérkezett az idők teljessége. Azért nagyon elgondolkoztató és megható ez az isteni irgalom, mert a Teremtés könyvében olvassuk, hogy az egyes dolgok teremtésekor „*látta Isten, hogy amit teremtett, az jó;* az ember teremtésekor pedig „*látta, hogy nagyon jó*” és az is tény, hogy az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember a maga emberségével elsősorban önmagában rontotta el, ami jó. Sajnos mindez nem maradt egyetlen eset; oly sokszor beigazolódtott, hogy ettől kezdve az ember akarata rosszra hajló lett. Újból és újból rászorult Isten irgalmára. – Nem véletlenül írta a Zsoltáros a 102. Zsoltárban: „*Irgalmas a mi Urunk, Istenünk * könyörületre hajlik szíve.*”

Az egész történelmen átvonuló isteni irgalom szinte megköveteli tőlünk, hogy Jézus követőiként mi is hasonlóképpen cselekedjünk, amikor embertársaink velünk szemben elkövetett hibáiról van szó. – Amit a szentmise könyörgésében imádkozunk, hogy „*Urunk engedd, hogy egész szívvel szolgáljunk Neked!*”, pontosan azt jelenti, hogy ne feledjük Isten irántunk tanúsított türelmét és irgalmát, hanem a Hozzá hasonló megnyilatkozásokkal legyünk ezekért Neki hálásak. Az Úr Jézus a tékozlófiúról szóló példabeszédben nemcsak az édesapa jóságával akar tanítani, hanem az idősebb fiú magatartásának bemutatásával arra is fel akarja hívni a figyelmet, hogy ne ilyenek legyünk. Amikor az Úr imádságát tanítja, annak nagyon is félreérthetetlen része, „*bocsásd meg a mi vétkeinket, miként mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!*” Szent Péter kérdése pedig egyértelmű a válasz, a megbocsátásnak nincs határa. Ennek igazolására mondja el az evangéliumi történetet, ahol az óriási különbség bemutatásával érzékelteti a megbocsátás magasztosságát és fontosságát. – Amikor a mi helyzetünkre gondolkodunk az isteni megbocsátáskor, ennél összehasonlíthatatlanul nagyobb dologról van szó. „*A megbocsátás nem könnyű ... amikor valaki átéri bűnösségét, akkor megláthatja, mások bűnössége nem is olyan megbocsáthatatlan.*” Ezért *farizeusnak nem szabad lennünk, aki engedékeny önmagával, de igényes másokkal szemben!*”

Évközi 26. Vasárnap – Szeptember 25.: Többször is előfordult már Jézus és az Irástudók, farizeusok, főpapok és a nép vénei közötti beszélgetésben, hogy válaszolniuk kellett volna, de ez a válasz nagyon is elgondolkoztató, esetleg kellemetlen volt. Most látszólag könnyű kérdést tesz fel Jézus az Evangéliumban, amikor a édesapa fiai magatartása felől érdeklődik: „*a kettő közül melyik teljesítette atyja akaratát?*” – A válasz egyszerű és egyértelmű: az, aki elment dolgozni, mert hát az édesapa ezt kérte tőle.

A későbbiekben szinte igazolódik a kérdés olyan változata is, hogy a két fiú közül, ki cselekedett helyesen? Erre az őszinte válasz bizony az, hogy egyik sem, hiszen mindkettőnek meg volt a szépséghibája. A magunk részéről el kell tudni képzelni egy harmadik esetet, amikor nincs mellébeszélés, nincs szépséghiba, a szavak és a tettek teljes összhangban vannak. Ezt már csak azért is végig kell gondolni, mert a történet akárhol és akármikor előfordulhat, mégis a példabeszéd érdekében a személyeket be kell helyettesíteni és azonnal egész más megvilágításban látjuk a dolgokat. Az édesapa személyébe képzeljük el a jóságos Isten, a fiúk személyébe pedig saját magunkat mert ennek fényében kell eldöntenünk a helyes tennivalókat! Tudnunk kell és értékelni, hogy Istenből küldetést kaptunk a környező világunkba, hazánkba, munkahelyünkre, családukbá és mindenhová, ahol csak a legcsekélyebb szálak is fűznek és ezeket csak határozott, egyértelmű elvek alapján lehet és kell megvalósítani. Az Úr Jézus tanításában határozottan szerepel: „*beszédetek legyen IGEN – IGEN, NEM – NEM! Ami ettől eltér, az az ördögtől van!*” Szent Pál is Jézus Krisztusról az mondja, hogy Benne az Igen valósult meg, amikor beteljesítette az Atya akaratát. Az emberek közül a Szűzanyában is ugyanez történt, amikor ki mondta azt a rövid, de nagyjelentőségű mondatot: „*legyen nekem a Te akaratod szerint!*” Ezek a gondolatok, ezek a szavak és a nyomukban járó cselekedetek is, egyértelműen kell, hogy tükrözzék készségünket Isten iránt.

Amikor az Úr Jézus tanításában akár a niniveieket, akár a vámosokat és utcanókat említ, biztos, hogy nem a hibáikat és hiányosságait állítja példaképül, de a készségüket igen. – „*Eljött hozzátok János, hogy igazság útjára vezessen benneteket, de nem hitetek Neki. A vámosok és utcanók hittek Neki, de ti ennek láttára sem tartottatok bűnbánatot!*” (Mt. 21,32.) – „*Valójában a megtérés szükségességéről van itt szó!*” ami annyit jelent, hogy a „*helytelen szokások, tévedések rabságából az ember felkerekedik és új életet kezd!* – a baj akkor kezdődik, ha Istent már csak ajkunkkal dicsérjük!” – Dicsérjük Őt szívvel, szóval, cselekedeteinkkel egyaránt!

Kisboldogasszony Ünnepe – Szeptember 08.

A mai Ünnepe elnevezése magyar elnevezés – Ünnepünk lényege: ma ünnepeljük a Boldogságos Szűz Mária születésének ünnepét. A gyermekek szeretetével és bizalmával jövünk, és érezzük, hogy azt tesszük, amit minden családban a családtagok tesznek, amikor az Édesanya születésnapját ünneplik. Azt is érezzük, hogy nem egyszerűen a mindennapok eseményeit utánozzuk, hanem azt tesszük, amit a jóságos Isten kezdettől fogva tett: egyrészt kiválasztotta Szent Fiának a legszentebb Édesanyját és Ő is köszöntést küldött Neki Názáretbe.

A szent liturgiában mindössze három születésnapot ünnepelünk: a legtermészetesebb, hogy Urunk születésének Ünnepe – a Szent Karácsonyt; Édesanyjának, a kegyelemmel teljesnek születése ünnepét és Keresztelő Szent János Ünnepe, Akiről tudjuk, hogy már születése előtt eltelt Szentlélekkel és örömeiben *repesett* Megváltója közelében, Akiről Maga az Úr Jézus mondta ki, hogy asszonyok szülöttei között nincs nagyobb nála. – Érthető, hogy csak a földi élet után méltatja és ünnepli szentként hős fiait, akik lehetnek hősök, kivételes egyéniségek, az életben még is esendő emberek, akik sokszor csetlenek-botlanak és nem egy közülük csak hosszas kitérők után lesznek Isten előtt kedvessé – mint pl. Szent Ágoston is; ugyanakkor ismer a történelem olyan eseteket is, amikor élete végére valaki elbizakodottá válik, elhagyja korábbi buzgóságát. Az üdv-történelemben a gonosz kísértő pontosan ezt példázza, a kezdetben legközelebbi teremtmény a fény hordozója – Lucifer lett az Isten elleni lázadás képviselője, mások buzgóságának is megrontója. – A Szűzanya születésének ünneplése példázza, hogy a kiválasztottságot megőrizte és az ellentét Közte és a rossz között nem változott, sőt az Úr Jézus szenvedésének és kereszthalálának igazi átlőjeként *társ-megváltóvá* emelkedett. Méltán ünnepeljük tehát ezt a napot. – A magyar elnevezés **Kis-Boldogasszonya** nem értékelést jelent, hanem jelzése annak, hogy a kis Szűzanyát köszöntjük.

A születésnap ajándék lehet olyan szép köszöntés, mint a legszebb énekek között található bármelyike, vagy akár amit a Mária Rádió legfrissebb Magazinjában olvasunk P. Marcell karmelita atya naplója alapján: **Isten éltesen Szűzanya!** – mégis a legszebb az legyen, amiben a Szűzanyának mindig is kedve telt, amit a kánai menyegzőn mondott a szolgálknak, „**amit (Jézus) mond nektek, tegyétek meg!**” – Az Isten tetszésének szolgálata Önmagában is és másokban is biztosan kedves előtte. Sokszorosán bebizonyította anyai jóságát, gondoskodását, aggodását a világ iránt, biztos, hogy öröme telik abban, ha látja a hívekben, lelki gyermekiben a készséget.

Szeptember 23-án egy civil szervezet szervezésében iskolás gyerekek településünk nevezetességeivel ismerkedtek. Megtekintették a templomot, illetve a temetői kápolnát is, mely helyszíneken hitoktatóink voltak az „idegenvezetők”.

Egy filozófus, akinek csak egy pár cipője volt, megkérdezte a susztert, hogy megvárhatná-e helyben, amíg az megjavítja a cipőit.

Egy perc bölcsenység...

- Sajnos, éppen záróra - válaszolta a suszter -, vagyis nem tudom azonnal megjavítani őket.
- De miért nem jön vissza értük holnap?
- Csak ez az egy pár cipőm van, és nem járhatok cipő nélkül.
- Rendben van, kölcsön adok egy pár használt cipőt holnapig.
- Micsoda? Hogy másvalakinek a cipőjét viseljem? Minek néz maga engem?
- Ugyan miért tiltakozik az ellen, hogy más cipőjét hordja a lábán, amikor a feje tele van mások gondolataival?

%%%%%%%%%

Egy kétségbeesett házaspár kihívta sürgősen a gyermekpszichológust, mert nem tudták, hogy mit tegyenek kisfiukkal, aki a szomszédfiú hintalovára ült, és nem volt hajlandó többé leszállni róla. Annak ellenére nem, hogy otthon három hintalova is volt, hajthatatlanul a barátja lován akart lovagolni. Amikor megpróbálták lehúzni onnan, úgy elkezdett sikítani és üvöltöni, hogy azon mód békén hagyják.

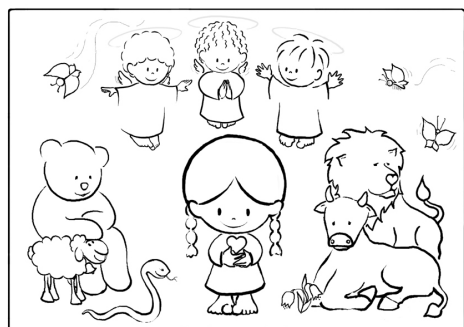
A pszichológus először is megegyezett a bérében, aztán odament a gyerekekhez, gyengéden megcirógatta a haját, lehajolt hozzá, és mosolyogva súgott valamit a fülébe. A fiú abban a pillanatban leszállt a lóról, és szelíden követte szüleit haza.

- Milyen varázslatot üzött azzal a gyerekekkel? - kérdezték a csodálkozó szülők.

A pszichológus előbb elkérte kialudt bérét, csak azután válaszolta:

- Egyszerű. Csak lehajoltam, és azt mondtam neki: Ha nem szállsz le arról a lóról ebben a pillanatban, úgy megverlek, mint szódás a lovát. Engem ezért fizetnek, szóval komolyan mondom.

Mielőtt megbüntetesz egy gyermeket, kérdezd meg magadtól, nem te vagy-e vétségének az oka.

Templombúcsú - 2011

Pekker Imre atya Szent Kereszt felmagasztalása Ünnepnapián, szeptember 14-én elhangzott szent-

beszéde:

Szent Kereszt Ünnepe gondoljunk arra szép imádságra, amit a temetések alkalmából mondunk ugyan, de ez életünk záró-akkordja, ami egy egész keresztény élet jellemzője kell, hogy legyen: „*a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjének szent jele legyen rajtad, e jelben váltott meg téged a Megváltó, e jelben van üdvösségünk!*” Ez a Jel ma már kereszténységünk jele; jellemzője is kell, hogy legyen – akkor dicsőül meg, amikor életünk ismertetője, megszentelője lesz, amikor meggyőződéssel valljuk Szent Pállal, „*nem akarok tudni senki másról, mint Jézus Krisztusról, a Megfeszített-ről!*” Az Úr Jézus megfeszítése pedig a kereszten történt. A keresztre feszítés valamikor a rabszolgák és a gonosztevők kivégzése volt. Megkülönböztetett kivégzési mód; erre utalnak is az Úr Jézus vádlói Pilátus ítéloszéke előtt: „*ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna kezdetbe!*” Az embert mindig is szerető Isten azonban a keresztet *használta fel* arra, hogy jóságát bizonyítsa, azt a tényt, hogy *Isten úgy szerette a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte (áldozatul)*. Az Isten jóságának és emberszeretetének is a jele a kereszt, ami az által lett jel és eszköz a világ számára, hogy rajta az Áldozat az Isten Báránya volt. Amint annakidején mintegy megszentelte a vizet azáltal, hogy megkeresztelkedett benne a Jordán folyónál, amint mintegy megszentelte a sírokat az által, hogy Ő maga is nyugodott sírban, úgy megszentelte a keresztet azáltal, hogy vállaira vette és rajta a kínhalált beteljesítette. A kereszt méltóságát az adja, hogy „*rajta függött valaha a világnak Váltása.*” Azóta a mindenkori történelmi korok buzgósága sokféleképpen *használta, alkalmazta* ezt a Jele. Művészeket ihletett meg és köből, díszesen faragva, arannyal és drága kövekkel díszítve, dicsfénnnyel ábrázolva tarták az ünneplők, a nézők elé; sokszor alkalmazták már az emberi jószándék alátámasztására a keresztre tett kézzel kifejezett esküket; emlékművek és jelentős épületek oromzatára vagy éppen az emberi divat számára készítve és talán meggyőződés nélkül hordva látható; sokszor vita tárgya is volt és bizony még ma is sokszor az, hiszen Országunkban is akár problémának is mondhatjuk, ha pl. egy iskolában keresztet tesznek a falra – vannak külföldi Országok, ahol azt hiszik, hogy problémáik netovábbja, hogy hol legyen és hol ne legyen kereszt. – Mindezek azt bizonyítják, hogy a kereszt nem emberi eszköz, az Isten Eszköze, az üdvösség eszköze: „*rajta függött valaha a világnak váltása!*” Megdicsőülése, megdicsőítése számunkra abban áll, hogy mennyire jelzi hitünket, mennyire járja át a rajta szerzett isteni adományok megszentelő ereje életünket. A kereszt bennünk és általunk jut az ünneplés magaslatára, amikor nemcsak mondjuk, hanem úgy is gondoljuk és szívünkben úgy hordozzuk, hogy cselekedetté váljék: „*Szent Kereszt, Te jelezd, mily nagy hitünk fénye!*”

Néhány gondolat Csorba József, búcsúi vendégszónok atya ünnepi misén elhangzott szentbeszédéből:

„Valaki hogyan szeretheti Istent, akit nem lát, ha nem szereti felebarátját, akit lát.” Sokat idézi a Szentírás e szavát Gyökössy Endre Lélekápolás című könyve. Család éve van, ezért különösen fontos ez az idézet.

A nyomorgó testben beteg lélek lakik, ez képezi a bajok forrását. Legtöbb esetben az a tapasztalat, hogy akkor sikerült a testet a földi nyomorúságból kiemelni, miután a lelket sikerült megtisztítani a salettól.

A modernisták céltudatosan konstruált tudománya el akarja homályosítani az evangéliumi Krisztust és új Krisztusokat kreál. Sokkal jobban ismerik már az emberek a világ eseményeit (sport, politika), mint saját egyházunk legfontosabb ügyeit.

A szabadság féktelenségbe csapott, nem a jobb, hanem az erősebb, a kíméletlenebb, a lelkiismeretlenebb győz általában. Erre mindenhol láthatunk példát.

A társadalmat a keresztény vallás építi fel és a vallástalanság rontja, rombolja le. A társadalom szükséges alapja az Isten. Ha ezt elveszik, a társadalom nem egyéb kőhalmaznál, amit nem tart össze semmi. Minél inkább benne lakik az Isten a társadalomban, annál inkább gyökeret ver abban a béke, a rend, a civilizáció. Ezért fontos a hitoktatás és ezért fontos a gyerekeinket küldeni a hittanórára.

A kereszténység az egyetlen erkölcsi hatalom, mely belső gyógyításra képes. Nem félek a társadalmi bajainktól, mer tudom a világ képtelen önmagát meggyógyítani, de Krisztus tanítása és példája ki tudja emelni a mostani világot a sarkaiból. Csak egy hiúsíthatja meg az áldást és a jótéteményt: az emberek szabad akarata, az istentelenség, a hitetlenség.

Mindenkinek tudnia kellene, hogy a világ Isten nélkül előbb utóbb teljesen elzüllyk. Isten nélkül ugyanis nincs hit, hit nélkül nincs erkölcs, erkölcs nélkül nincs rend és nyugalom. A világ Isten nélkül a végzetes katasztrófa lejtőjére csúszik.

Az erkölcsi érzék mély süllyedésére mutat: divat, öltözködés, viselkedés, különböző káros szerek élvezete, sátáni zene, tánc, a családi élet meg nem becsülése, férfi nő szerepek összetévesztése.

A családi élet erényeinek gyakorlása kicsik és nagyok számára egyaránt lehetőség:

Légy elnéző a másik hibáival szemben, Egymás hibáinak elviselésével megvalósul a közös teherhordozás.

Vidám lelkület, nem a fölösleges viccek, vidám alkalmak által.

Igazi jóakat legyen bennünk, ami mindenkinek jól kíván, tanuljunk meg örvendezni egymásnak.

Lelki hajlékonyság, ne feltétlenül a magunk igazát keressük.

Barátságosság családtagjaink iránt is, ne csak kifelé.

Udvariasság, durvaság kerülése. Testvéri feddés, tapintatos bánásmód legyen az uralkodó.

Szeretetteljesség, egymás iránti őszinte együttérzés.

Egy héttel a búcsú előtt, szeptember 11-én a délelőtti mise után búcsúi előkészületet tartottunk a közösségi házban. Az egybegyűlt fiataloknak Surányi Miklós bácsi beszélt a körmenet rendjéről, annak Némedin honos hagyományáról. Nagyon fontos, hogy a fiatalok átérezzék ennek az ünnepnek a jelentőségét, hiszen az ő kezükben van egyházunk jövője, ők a letéteményesei hagyományaink ápolásának.

A Rozsáliumot vivő
lányok:

Dura Veronika,
Farkas Katalin,
György Fanni,
Györgyövcics Szilvia

A körmenet keretében sor került a templom körüli díszburkolat, a díszkivilágítás és a főút felőli korlát ünnepélyes megáldására is.

Még egyszer köszönjük
az előző és jelenlegi Polgármesternek
és képviselő testületeknek,
a kivitelezőknek a fáradozásukat,
az adományozóknak a hozzájárulásait, és mindenkinek, hogy
türelemmel viselte a munkálatokkal járó nehézségeket!

Az áldás imádsága:

Áldott légy, Urunk, mindenség Istene, mert a Te bőkezűségéből kapjuk a tudomány, a technika és a kultúra áldásait, hogy a mindenkori ember folytathassa teremtő művedet a világban a Te dicsőségedre, a maga és az egész emberiség javára!

Bizalommal fordulunk Hozzád és kérünk, áldd meg létesítményeinket – a külső díszkivilágítást, az új térburkolatot és a védőkorlátot! Áldd meg mindazokat, akik áldozatot hoztak értük; áldd meg a közreműködők munkáját, családjukat, egész életüket!

Engedd, hogy valahányszor látjuk ezeket az új dolgokat, mindig emlékeztessenek minket Szent Fiadra, Aki a világ Világossága, Aki az Út az Igazság és az Élet!

Engedd, hogy a Te fényedben járva az igaz úton, eljussunk Hozzád a szeretet, az igazságosság és a béke Honába!

Áldd meg és szenteld meg ezeket a Te ajándékaidat, és töltsd el szívünket Szentleked örömeivel – Krisztus, a mi Urunk által - Amen !

FAJDALMAS MÁRIA BÚCSÚJA - GYÖNGYÖS

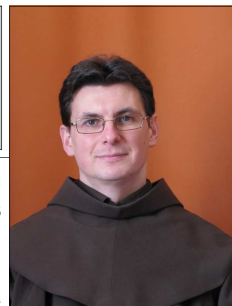
A négy „Mária-lány”: Surányi Krisztina, Nagy Krisztina, Györgyövcics Szilvia, Surányi Bernadett, valamint Surányi Miklós bácsi a kereszttel

Rozsálium találkozó Gyöngyösön

Isten segítségével elindultunk szeptember 25-én egy különjáratú autóbusszal a Fájdalmas Szűzanya búcsújára Gyöngyösre. A busz teljesen megtelt, volt néhány ócsai vendég is. Ezt a zarándok utat a kántor úr vezette, a szervezők Surányi Miklós bácsi és Mikolyné Magdiika. Isten fizesse meg a munkájukat. A buszon szállítottuk a Rozsáliumot, az úton imádkozva szerencsésen megérkeztünk. A lányok felöltötték a ruhát magukra, amiben vitték a Máriát. Név szerint Nagy Krisztina, Surányi Bernadett, Györgyövcics Szilvia és Surányi Krisztina. A Szűzanya vezesse őket tovább ezen a jó úton, imádkozunk értük. ½ 9-kor kezdődött a bemutatkozás a helyi atya sorolta fel sorban, ahogy hozták a Rozsáliumot, hogy milyen települérről érkeztek. 76 hordozható Máriát hoztak el erre a búcsúra, a hívek becslések szerint 6000-n voltak. Az ünnepi misét Barsi Balázs ferences atya celebrálta. Több papos mise volt, majd körmenet, majd délben az Úrangyala imádság. Tűzött a nap, a népviseletbe öltözött Máriás lányoknak nem volt könnyű a tűző napon állni. A kántor úr 4 családja a rimóci népviseletbe volt felöltözve, nagyon szépek voltak. Nagyon sok jó energiát kaptunk itt a Jóistennel együtt töltött idő alatt. Jó emlék ez a kegyelemben gazdagon eltöltött búcsú nap. Köszönjük a lehetőséget, Isten áldása legyen mindnyájunkon. Sokorai Józsefné

Kázmér atya, a gyöngyösi ferences templom plébánosa, a hordozható Mária-szobrok találkozójának házigazdája és „megálmodója”. Az alsónémediek is tőle kapták a meghívást.

Alsónémediről idén első alkalommal, de talán nem utoljára indultunk a gyöngyösi ferences templom Fájdalmas Mária zarándoklatára, amely egyben a hordozható Mária szobrok-, valamint a Máriás fiatalok országos találkozója is volt. A Kárpát medence minden részéről érkeztek hordozható Mária-szobrok, sőt voltak olyan települések, ahonnan többet is megcsodálhattunk: Abasár, Adács, Ajak (2), Alsónémedi, Apagy, Arad, Atkár, Buják, Csány, Cserháthaláp, Csömör, Demecser, Detk, Domsztló, Ecséd, Edelény, Egerbakta, Erdőkövesd, Erdőtelek (2), Fajsz, Gégény, Gyöngyös, Gyöngyöshalász, Gyöngyösoroszi, Gyöngyőspata, Gyöngyössolyos, Gyöngyöstarján (2), Herencsény, Heves, Hort, Inárcs, Jászapáti (2), Jászfényszaru, Kálló, Kápolna, Karácsond, Kerecsend, Kerepes, Kistarcsa, Máriabesnyő, Markaz (2), Mátradercske, Mezőszemere, Nagykároly, Nagykáta, Nagyréde (3), Napkor, Nógrádsáp, Nógrádsípek, Nyírtét (3), Pincehely, Polgár, Rimóc, Süllyás, Szarvasgede, Szentistván, Szihalom, Szücsi, Tápióbicske, Tápiószecső, Tápiószentmárton, Varsány, Vaskút, Vécs. Folyamatosan az járt a fejemben, hogy nekünk is két hordozható Rozsáliumunk van, s a régi igen értékes alkotás, talán egyszer elhozhatnánk. A rendkívül színes, felemelő körmenet látva boldogság töltött el. Boldog voltam, mert jó volt látni a rengeteg Máriás csoportot, mintha csak ezt hirdették volna számunkra: ilyen színes a mi hitünk. Nagyon sokan népviseletben érkeztek. Megfigyelhettünk javakorabeli férfiakat is, de néhány éves kisgyermeket is, akik vállukon vittek „nekik megfelelő méretű” szobrokat. Szép szokás, hogy odaérve minden Mária-szobor bevonul a templomba a Fájdalmas Szűz oltárához, tiszteletüket fejezik ki—illetve „beköszönnek”. Ezt követően a szabadtéri szentmise helyszínén Kázmér atya minden Máriás csoportot bemutatott az egybegyűlteknek, s énekeltek egy Mária éneket. Közben megtelt a templom előtti tér, s már több ezer zarándok előtt kezdődött a szentmise. A prédikációt Barsi Balázs ferences atya tartotta. Minden zarándokcsoport megfogalmazhatott egy miseszándékot. Ezt megtettük mi is: Alsónémedi és Ócsa egyházközségek élő- és elhunyt tagjaiért történt meg a felajánlás. Hálás köszönettel gondolok a négy alsónémedi Máriás-lányra, akik nem akármilyen áldozatot vállalva hősiesen helytálltak. A falunapokat hátrahagyva reggel nyolc órától délután fél kettőig a tűző napon állva, illetve a hosszú körmenet alatt viselték a szobor terheit. Köszönöm mindazon személyeknek, akik Gyöngyösre érve pillanatok alatt ünnepi díszbe varázsolták „a mi Máriánkat”. Köszönöm Mészáros Jánosné Joli néninek, hogy a buszon vezette az imát, Mikoly Istvánné Magdinak,, valamint édesapjának, Surányi Miklós bácsinak a zarándoklat szervezéséért. Köszönöm az alsónémedi-, és az ócsai híveknek, hogy ilyen szép számmal eljöttek és részt vettek ezen a zarándoklaton. Istennek hála mindenért! Benkó Péter

Az alsónémedi-ócsai zarándok-csoport

A színpompás körmenet Gyöngyös utcáin haladt.

Barsi Balázs ferences atya tartotta a prédikációt.

Beköszönés a templomba

Szeptember 25-én, vasárnap az alsónémedi hívek egy csoportja karöltve néhány ócsai testvérrel elindult Gyöngyösre az Alsóvárosi Ferences Templomhoz a Fájdalmas Szűzanya búcsúja keretében megtartott hordozható Mária-szobrok országos találkozójára. Településünk először képviseltette magát ezen az eseményen az Ünnepi körmenetekre feldíszített rozsáliumunkkal.

Hosszú napnak néztünk elébe, hiszen az indulás reggel 6 órakor volt esedékes templomunk elől. Mikor 8 órakor megérkeztünk Gyöngyösre már láhattunk néhány beköszönésre készen álló települést. Az eseménysorozat első része 8 óra 30 perckor kezdődött, és abból állt, hogy a Mária-szobrokkal bemutatkoztunk, "beköszöntünk" a Ferences Templomba. Surányi Miklós bácsi vezetésével - aki a keresztet vitte előttünk - Györgyövcis Szilviával, Surányi Bernadettel és Surányi Krisztinával, mint Mária-lányok bementünk virágokkal borított rozsáliumunkkal az oltárhoz, ahol - miközben a Kántor Úr által előzetesen elküldött rövid bemutatkozóinkat felolvasták - hármat előre, majd hármat hátra lépve tiszteletünket tettük, és kimentünk a többiek után.

A 10 órakor kezdődő ünnepi szentmise előtt, melyet Barsi Balázs ferences atya celebrált, a templom melletti területen felépített szabadtéri oltárnál szintén be kellett "köszönnünk" úgy, ahogyan azt a templomban is tettük. Ezek után elhelyezhettük Mária-szobrunkat a számunkra kijelölt asztalra, ahonnan kicsit megpihelve figyelemmel kísérhettük az ország minden irányából érkező, sőt, még néhány határon túli

Mária-szoborral és hordozható Mária-képpel bemutatkozó testvérünket is. Leányok mellett fiúk is jöttek hordozóként, akadtak egészen kicsik is, akiknek külön kis méretű szobrokat készítettek, hogy Ők is tudják hozni, de az idősebb generáció sem panaszkodhatott Mária-vivők hiánya kapcsán. A többség egy hordozható Mária-szoborral érkezett, de akadtak olyan települések is, akik kettővel esetleg hárommal is képviseltették magukat. Sokak lobogókkal vezették be egyházközségük küldöttjeit. Gyönyörűek voltak a saját népviseletükben érkezők, és úgy gondolom mindenkit örömmel töltött el, hogy szép számban akadtak ilyen csoportok. Közülük is kiemelném a rimóciakat, akikhez Kántor Úr gyermekei is csatlakoztak viseletes ruháikban. Mikor mindenki bevonult, és a szabadtéri oltár két oldalán elfoglalta saját asztalát, elkezdődött az ünnepi szentmise, melynek jelesebb pontjain mindenki felemelte saját Mária-szobrát.

Nagyon sok kísérő és hívő érkezett. Az előző éves tapasztalatok alapján írták is, hogy mindenki hozzon magával összecsukható kis széket, és valóban szükség volt rájuk, mert rengetegen vettek részt ezen a szép találkozón.

A szentmise után következett az ünnepi körmenet, amely a távolságokat tekintve sokszorososa volt az alsónémedinek. A nagy melegben el is fáradt mindenki, mire visszaértünk. Végül a Gyöngyösi Úrangyala eléneklése után a programsorozat szentmiséhez kötött része véget ért.

A továbbiakban a finom és kiadós ebéd és a kedves kiszolgálás által élvezhettük a helyiek áldozatos vendégszeretetét. Ezután volt még időnk egy kis nézelődésre és vásárlásra, hogy az itthoniaknak is hozzassunk magunkkal egy kis kézzelfogható emléket.

Nagyon megtisztelő volt számunkra, hogy mi is részt vehettünk ezen a szép és nagymúltú eseményen, bemutatva Alsónémedi rozsáliumát. Köszönet illeti mindezért Kántor Urat és mindenkit, aki lehetővé tette részvételünket.

Nagy Krisztina

A szabadtéri oltárnál mind-egyik „Máriás csoportot” bemutatták.

A szentmise alatt is többször a vállakra kerültek a Mária-szobrok.

MÁRIÁS FIATALOK ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

Olvasós Boldogasszony, Rózsafűzér Királynéja ünnepe, október 7.

Olvasós Boldogasszony, ...Rózsafűzér Királynéja ünnepét rendszeren október második vasárnapján szokták megülni. Népünk olvasókultúszáról itt csak annyit jegyzünk meg, hogy az olvasó-ajtatosság a dominikánusok buzgólkodására a XV. század folyamán nyerte el mai formáját. Köln városában alakult a legelső társulat (1475). Eddigi ismereteink szerint Kolozsvárott született (1496) az első hazai olvasótársulat, amelynek a dominikánus (később

ferencrendi) templom mellé kápolnája (capella Rosarii) is épült, szárnyasoltárral. A kultusz országszerte gyorsan terjedt. Czotmann Bertalan kassai patikus fogadalmi képén (1516) a donátorok kezében már olvasót látunk.

Az olvasóimádság magyarul legelőször az apácák számára írt *Czech- és Gömör-kódexben* tűnik föl. Az utóbbiban az örvendetes olvasónak még *fehér rózsakoszorú*, a fájdalomnak *veres rózsakoszorú*, a dicsőségesnek pedig *aranyszínű rózsakoszorú* a neve.

Az olvasókultusz különösen akkor vált egyetemessé, amikor a dominikánus V. Szent Pius pápa felszólítására a katolikus Európa az olvasót imádkozva könyörgött a kereszténységnek a török veszedelem ellen való helytállásáért. A lepantói tengeri győzelmét (1571. okt. 7.) ennek tulajdonították. Innen az ünnepnek és templomtitulusnak ritkább Győzedelmes Boldogasszony (S. Maria de Victoria) neve.

Az ünnepet hivatalosan XI. Kelemen pápa rendelte el, miután 1716 Haviboldogasszony napján Savoyai Jenő Pétervárad mellett döntő győzelmet aratott a törökökön. Ez egyúttal hazánk tel-

jes felszabadulását is jelentette. Az ünnepnek így jelentékeny magyar vonatkozása is van.

A hazai Olvasós Boldogasszony-ikonográfia összeállítására még a jövő kutatás feladata. Nyilván a legjellegzetesebbek közé tartozik *Kisoroszi főoltárának* a lepantói csatát (1571) ábrázoló képe: a keresztény gályák legyőzik a török hajókat és ezzel végleg megdöntik a porta tengeri hatalmát, előkészítvén az izlám európai uralmának hanyatlását is. A kisoroszi képet, illetőleg dedikációt hazánk felszabadulásának friss emlékezete ihlette.

Október az egyházi év liturgiájában az olvasó és szintén a török időkben született lorettói litánia kiemelt hónapja. Templomainkban a hívek élénk részvételével az esti órákban végzik.

Olvasós Boldogasszony napját, amely egyúttal olvasótársulataink fő ünnepe is, különösen azokon a helyeken tartják számon, ahol ez egyúttal a templom titulusa is.

Az olvasókultusznak a licenciátus jámborság orális, azaz élőszavas gyakorlatában, az írástudatlan hívek hitéletében volt szinte páratlan jelentősége. Nem véletlen tehát, hogy Olvasós Boldogasszony oltalma alatt elsősorban olyan templomaink állnak, amelyek hosszú időközön át leányegyházak (filia) voltak, részben még most is azok. Ezekben élt, illetőleg él az önálló licenciátus hagyomány legtovább, nyomokban még napjainkban is.

Olvasós Boldogasszony tiszteletére számos templomunkban emelt a helybeli társulat külön oltárt is, ahol sokszor a titokváltás, vagyis az Üdvözlégybe foglalt hittitoknak a következő hétre, hónapra a tagok imádságául, elmélkedéséül való kijelölése történik.

Forrás: www.jelesnapok.hu

Október hónapban az esti szentmisék után kerül sor a Rózsafűzér közös imádkozására.

AVILAI NAGY SZENT TERÉZ— Október 15.

*Avila, 1515. március 28. +Alba de Torres, 1582. október 4.

Teréz abban a történelmi korszakban élt, amikor a spanyol királyság kultúrája fénykorában és hatalma csúcspontján állt. A család ősei oroszliként harcoltak a mórok ellen, és ismételtelen inkább felgyújtották a várakat, mintsem átadják az ellenség kezére. Teréz szintén harcba született.

Apja Don Alonzo Sanchez de Cepeda, édesanyja Donna Beatriz de Ahumada volt. Tizenkét gyermekük közül három volt leány. Közülük kettő férjhez ment, csak Teréz határozott úgy, hogy kolostorba vonul.

E lépése egyáltalán nem volt szükségszerű, s nem is menekülést jelentett valami kilátástalan helyzetből. Tizennégy és tizennyolc éves kora között Teréz is a szépségre, a kelleme és a gazdagságra gondolt, és komolyan foglalkozott a férjhez menés gondolatával. Gyermekkorától kezdve nagyon impulzív, kíváncsi és döntéseiben temperamentumosnak mutatkozott, de azért megfontolatlanságokat nem követett el. Nagy szeretetkészség élt benne, amely spontán módon nyilatkozott meg, arra azonban ügyelt, hogy olyan helyzetbe ne kerüljön, ami miatt adott szavát vissza kelljen vonnia. Nagy tudásvágy is égett benne, amelyet csak nehezen tudott csillapítani, ezért mindig új könyvekhez akart jutni. Személyének, szellemességének, beszédének és magatartásának varázsa már gyermekkorában sok játszópajtást vonzott köréje, és szórakoztatta, nevetette társait. Ezt a művészetet, hogy „embereket megvidámitson, és nevetésre indíttson”, mindhaláláig megőrizte.

Amikor köztudottá vált, hogy belép a Kármelbe, mindenki megdöbben - ő maga is. Elhatározása mögött nem szerelmi csalódás, nem is természetes hajlam vagy a kolostori élet utáni vonzódás állt, nem is valami megfoghatatlan érzés, ami gyakran rejlik egy hivatás hátte-

ében. Teréz az üdvösséget kereste, mégpedig „nagy áron”. Egyszerűen és őszintén azt látta be, hogy az ő természetével és a szeretet vonalán szerzett tapasztalataival a világban élve nem fog sikerülni az üdvössége. De a kolostorba lépése drámai, fájdalmas lépés volt: „Elhatároztam, hogy közlöm atyámmal, és ez nekem ugyanannyit jelentett, mintha beöltöztem volna, mert becsületbeli kérdés volt számomra, hogy hű maradjak a mondott szóhoz.” Apja azonban megtagadta a beleegyezését. Ettől a naptól fogva Teréz jámborsága épp annyira ingerelte, mint korábban a világiassága. Ezért Teréz, amikor tizennyolc éves lett, titokban hagyta el a szülői házat, és felvételét kérte az avilai Megtestesülés-kolostorba. Később azt mondta: „Nem hiszem, hogy a halál fájdalmasabb lesz a szívemnek, mint az a perc, amikor elhagytam a szülői házat. Úgy éreztem, hogy ízekre szakadok.” ...

Mint minden igazi misztikus, Teréz is úgy érezte, hogy cselekednie kell, apostoli életre küldik és szeretetben kell tevékenykednie:

„Cselekedeteket kell végrehajtani, mindig csak cselekedeteket”, hiszen „nem arról van szó, hogy sokat kell gondolkodni, hanem arról, hogy nagyon kell szeretni”.

Teréz mindenekelőtt „igen hűséges akart lenni a rendi regulához”, mert megtapasztalta, hogy mennyire eltávolodtak az eredeti kármelita szellemtől. Miután engedélyt kapott a pápától és az avilai püspöktől, egy árva fillér nélkül hozzálátott Avilában egy kis kolostor építéséhez. 1562-ben nyitotta meg, és elszánva magát arra, hogy a kármelita életet a maga eredeti szigorában fogja élni, lehúzta a saruját és nevet változtatott: ettől fogva Jézusról nevezett Teréz volt a neve...

Avilában, október 4-ről 5-re virradó éjszaka halt meg, épp akkor, amikor bevezették a Gergely-féle naptárreformot, minnek következtében a következő évben az évforduló már október 15-re esett. 1622-ben avatták szentté, ünnepét 1636-ban vették fel a római naptárba.

Forrás: http://www.katolikus.hu/szentek/

Emlékezzünk!

Az iskolaév kezdetén a római katolikus egyházközség általános iskola 5-6. osztály összevont tanulói voltunk. 1941-42-es évet kezdtük szeptemberben Magyar Sándor kántortanító úrral. A kép ősszel falevélhullás után készült, az iskola udvar felőli részén. Ő készítette 70 évvel ezelőtt ezt a csoportképet rólunk. Akkor még volt egyházi iskola. Egyik a mostani Takarékszövetkezet helyén. A másik a Rákóczi út sarkán lévő óvoda – az is iskolának készült, az 1. osztályosoknak. 1941. év karácsony előtt szombat délutánonként ott készültünk Jézus születésének színdarab előadására. A szereplők: Jézus anyja, Mária – Gábor Erzsébet, Szent József – Pásztor János. A többi szereplőtől elnézést kérek, hogy nem tudom valamennyiüket felsorolni. 2011. szeptember

Pásztor János

Új rovatot szeretnénk indítani „A képről jut eszembe...” címmel. Szeretettel várunk olyan képeket, amelyről szívesen oszt meg egyházunkkal kapcsolatos emlékeket tulajdonosa. Természetesen a képeket visszajuttatjuk gazdájának.

ASSISI SZENT FERENC - Október 4.

*Assisi, 1181/82. +Porciunkula (Assisi mellett), 1226. október 3.

1209. február 24-én, Szent Mátyás apostol ünnepén Ferenc a Porciunkula-kápolnában vett részt misén. Hallotta az evangéliumot, mely arról szól, hogy Jézus elküldte a Tizenkettőt, és meghatározta életformájukat: ne vigyenek magukkal sem pénzt, sem tarisznyát; ne legyen két ruhájuk, se sarujuk, még botjuk sem (Lk 9,3--5). Úgy érezte, hogy ez személy szerint neki szól, és felkiáltott: „Ez az, amit keresek!” -- és azonnal szó szerint elkezdte megvalósítani a hallottakat: mezítláb, kötéllel a derekán, szürkésbarna „ruhában” vándorolt a vidéken, és prédikált, gyógyított, halottat támasztott fel, és ördögöket űzött. Eredetisége és hite ellenállhatatlan erővel vonzotta az embereket.

Hamarosan mások is csatlakoztak hozzá, köztük elsőként Quintavellei Bernát és Canthani Péter. Ferenc azonban nem mert a saját elgondolása szerint életszabályt adni, mert „olyan nehéz dolog ez, hogy meg kell róla kérdeznünk az Úr Jézus Krisztust!” -- mondta. Ezért valamennyien a Szent Miklós-templomba mentek, ahol az oltáron ki volt téve az evangéliumos könyv, hogy bárki olvashassa. Bízván abban, hogy Isten így hozza tudomásukra akarátát, Ferenc találmára felütötte a könyvet, és erre a helyre talált: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el amid van, és oszd szét a szegények között!” (Mt 19,12). Akkor felkiáltott: „Testvérek! Ez a mi életünk! Ez a mi regulánk! Menjete hát, és tegyétek meg, amit hallottatok!” Ez 1209. április 15-én történt. Ez a nap a ferences rend születésnapja. Az első ferencesek igen szigorú életmódot folytattak. Gyakran nélkülözték a legszükségesebb dolgokat is, s csúfolták és bántalmazták őket. Ezeket a bűnbánókat elsősorban a saját rokonsága üldözte, de ők „nem nehezteltek érte, és nem mondtak átkot azokra, akik rossz-

szat tettek velük”.

Az „assisi bűnbánók” végtelen türelme hamarosan felkeltette az emberek figyelmét. Azt látták ugyanis, hogy soha egyetlen fillért nem fogadnak el, vidámak, és egymással szemben nagyon figyelmesek a szeretetben. Ez mindenkit megragadott. Voltak olyanok, akik megdöbbenő, nyilvános bűnvallomást tettek, majd elajándékozták a vagyonukat és csatlakoztak Ferenchez. A testvérek száma bámulatos gyorsasággal gyarapodott: Néhány év múlva a pünkösdi káptalanra már ötezer testvér gyűlt össze.

Ferenc ekkor elérkezettnek látta az időt, hogy pápai jóváhagyást kérjen közössége számára. Akkor még nem volt kánonjogi előírás a szerzetesrendek alapításáról, ezt csak az I. lateráni zsinat rendelte el 1215-ben, Ferenc azonban érezte szívében az indítást, hogy ügyében az Egyház jóváhagyását kell kérnie.

Útnak is indult tizenkét testvérrel, és Rómába mentek. Az assisi püspök, aki akkor éppen Rómában tartózkodott, elcsodálkozott rajtuk, és félni kezdett, hogy elhagyják az ő püspöksége területét. Mikor aggodalma eloszlott, bemutatta Ferencet Colonna bíborosnak. A bíboros elvitte őt III. Ince pápához, és ezekkel a szavakkal mutatta be: „Úgy hiszem, ő az, aki által az Úr az Egyház hitét az egész világon meg akarja újítani.” A pápa barátságosan fogadta a testvéreket, de úgy vélte: „Túlságosan szigorúnak és keménynek látszik az életetek. S ha nem is kételkedünk a bennetek izzó lelkesedésben, azokra is gondolnunk kell, akik majd később fognak téged követni.” Ferenc azonban oly lángoló buzgósággal képviselte az ügyet, hogy az egyik bíboros ilyen nyilatkozatra fakadt: „Ez az ember csak azt akarja hogy engedjük az evangélium szerint élni! Ha mi most úgy határoznánk, hogy ez felülmúlja az ember képességeit, alapjában kétségbe vonnánk, hogy az evangélium követhető. Ezzel pedig magára Krisztusra hoznánk szegényt!” Akkor III. Ince átölelte Ferencet, megáldotta őt társaival együtt és engedélyt adott nekik a prédikálásra. Ferenc pedig tiszteletet és engedelmességet fogadott a pápának, és valamennyien felvették a tonzúrát.

Forrás: <http://www.katolikus.hu/szentek/>

...minden kor és hely katolikus magyarja hódol Szűz Mária mint Nagyasszonya előtt. Kevesen gondolnak talán arra, hogy az „asszony”, s így a „nagyasszony” szó nyelvünknek még pogány kori rétegeből való... A magyar nyelvbe az alán „achszin” szó kerülhetett át a 8. század táján, amikor szorosabb kapcsolatok lehettek az előmagyar törzsek és az alánok között. Az ő nyelvükben a jelentése ez volt: úrnő, fejedelemasszony. A Halotti Beszédben még így olvassuk: „vimagguc szen achscin mariat”. Később elhomályosult tfejedelmiT jelentése, s nyilván ezért adhatták hozzá a fokozó tnagyT jelzőt... (A m. nyelv történeti szótára. I. k. Bp., 1967. 189. lap).

Mennyei fejedelemnőnek tisztelhetők tehát Máriát az első Krisztus hitére tért magyarok, és megerősítette őket e hívő tiszteletükben Szent István király, amikor elmerülve a gondban, hogy kire maradjon halála után az ország, a nép s az egyház vezetése, istápolása, Szűz Mária oltalmába ajánlotta önmagát és királyságát. E természetfeletti kapcsolatot Mária és hazánk népe között a Szent István halálát követő belvillongások sem tudták elhomályosítani, és Szent László, a lovagkirály uralkodása idején új virágzásba borult. Tatárral, törökkel szemben egyaránt Jézus és Mária nevét kiáltva védte életét, hitét és övéit a középkor magyarja, mikor pedig az 1683. szeptember 12-i, a Bécs melletti Kahlenbergben lezajlott csatában visszaszorították a török szultán seregeit, megkezdődhetett a magyarországi török uralom fölszámolása.

1693-ban I. Lipót király a török alóli fölszabadulás emlékére, hálája jeléül megismételte az ország Szent István-i följajlását a Nagyasszonynak. Az egyházi élet újjászervezésében ismét nagy szerepet játszott a „mindörökké áldott Nagyasszonyunk”.

XIII. Leó pápa 1896-ban, a magyar millennium alkalmával az akkori esztergomi primásérsek, Vaszary Kolos bitoros kérésére mint külön ünnepet engedélyezte Magyarország részére Nagyasszonyunk ünnepét. Eleinte október 2. vasárnapján ünnepelték. X. Szent Pius pápa tette át október 8-ra. A II. Vatikáni zsinat után áthelyezte a Magyar Püspöki Kar szeptember 12-re, de 1984-től ismét október 8-án üljük.

Mi magyarok elsőként, de nem egyedül tiszteljük Nagyasszonyunknak, azaz nemzeti Patrónánknak a Boldogságos Szűz Máriát. Hogy csak néhány más országot említsünk: Bajorországban 1620-ban, a fehérhegyi csata után kezdték nemzeti Patrónaként tisztelni Máriát, s 1916-tól ünneplik. Franciaországot XIII. Lajos király ajánlotta Máriának 1638-ban, és Nagyboldogasszony napján emlékeznek rá. Ausztriát III. Ferdinánd ajánlotta föl Máriának, 1647-ben; ők december 8-án ünneplik. Lengyelország Királynőjévé János Kázmér király nyilvánította a Szűzanyát 1656-ban. 1754-ben a Mexikói Alkirályságot, 1821-ben Mexikót, 1910-ben egész Latin-Amerikát a Szűzanya oltalma alá helyezték. XIII. Leó adta jóváhagyását ahhoz, hogy a Szűzanyát Katalónia és Dél-Ázsia Patrónájaként tiszteljék, valamint, hogy az angol püspökök 1893-ban följajánlják Angliát, melyet attól fogva Mária hozományának tartanak.

Legismertebb Mária-énekünk e szavakkal kezdődik: „Boldogasszony Anyánk, régi nagy Patrónánk!” A boldog jelző nemcsak a latin „beata” egyszerű fordítása... Már a 13. században jelentése volt e szónak a gazdag; a múlt század végén pedig az áldott, a terhes állapot jelzésére is használták. Ma nem a csatatereken dől el a magyarság jövője, hanem a szülészeti osztályokon! És azokban az otthonokban, családokban épül tovább, ahol a szülők a mindennapi kenyér mellé hitük, reményük és szeretetük bőségéből, gazdag, egyre megújuló tartalmából tudnak és akarnak adni gyermekeiknek.

„Áldott Nagyasszonyunk!... Vedd pártfogásodba a magyar apákat, hogy keményen állják a nehéz idők küzdelmeit, és állhatatosan viseljék az élet terheit. Oltalmazd és erősítsd meg hivatásuk szeretetében a magyar anyákat, hogy gyermekeikben hűséges és igaz polgárokat neveljenek az Anyaszentegyháznak és drága magyar hazánknak. Terjeszd ki anyai oltalmadat hazánk ifjúságára, hogy beváltásáért a szép reményt, amellyel minden magyar szem feléjük tekint”. (Hozsanna, Bp., 1981. 72.)

Istenünk, ki a Szeplőtelen Szűz Mária közbenjárására nemzetünket számtalan jótétéménnyel halmozta el, engedd kegyesen, hogy akit Szent István királyunk példája szerint Nagyasszonyunknak tisztelünk a földön, annak örök társaságában örvendhessünk a mennyben!

Forrás: <http://www.katolikus.hu/szentek/08.html>

Templomunk énekkara október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén, azaz a kórus „névnapiján” kórustalálkozóon vesz részt Szigetszentmiklóson. Mindenkit szeretettel várunk!

Szent Miklós Templom III. Kórustalálkozója

2011. október 8-án 15 órakor

Résztevő kórusok:

Baptista gyülekezet kórusa - Szigetszentmiklós
Liget kórus – Dunaharaszti
Magyarok Nagyasszonya Kórus - Alsónémedi
Máté János református kórus - Szigetszentmiklós
Szent Cecília kórus - Dunaharaszti
Szent Erzsébet Kórus – Szigetszentmiklós

A 18 órakor kezdődő szentmisét
dr. Beer Miklós püspök atya celebrálja

Szathmáry György
Himnusz a Magyarok Nagyasszonyához

Himnusz szálljon égve
A hatalmas égbe:
Boldogasszony anyánk,
Hazánk reménysége!
Tör járja szívünk,
Hullunk, szenvedünk,
Könyörögi érettség,
Mert Te vagy a béke.

Hozzánk földre szálltál,
Szent István királynál
Fényes palotában
Kék selyemben jártál,
Ruhád szegélyét,
Szemednek kékjét
Lágy szelek csókolják
Dunánál, Tiszánál.

Téged Jézus Krisztus
Felemelt a titkos
Örök mennyországba,
Imádságod így mos
Mindent fehérre,
S szent fiad vére
Öntözi gyökered,
Smaragd fényű ciprus!

Boldogasszony anyánk,
Mért szálltál le hozzánk,
Ha olyan szelíd, szép
A nagy égi ország?
Milyen szeretet
Lakja szívedet,
Hogy letetted értünk
Szűz csillagkoronád?

Milyen ragyogásból,
Szerelmes varázsból
Született a lelked,
Melynek párja máshol
Nincs földön, égen
Szép emberségben?
Nőttél bús kertünkben
Lángszínű virágból.

Két fehér emledből
Éltető eső dől,
Lélegzeted szélként
Árad a mezőkről,
A Mátra alatt
Véred a patak;
Vízimalmot forgat,
Tisza búzárt öröl.

A lányok hajában,
Szemük bogarában
Te vagy csak a szépség,

S minden nyoszolyában
Te vagy a fehér
Lenvásznon a vér,
Mely kicsordul minden
Születés kínjában.

Szűzanyánk, hatalmas,
Bennünket meghallgass,
Tereád szomjazik
Sebzett fehér szarvas;
Nyíl találta el,
Nincs számunkra jel,
Fekete pusztákon
Ránk üvölt a farkas!

Nyíljon meg az égbolt,
Tűzeljen a kék hold,
S támadjon fel újra
Minden, ami szép volt!
A puszták felett
Lángol nagy szemed,
Havas, szűz mezőkön
Szent szíved a vérfolt.

Hét fájdalmú Anyánk,
Tekints hát le miránk;
Téged szólít vérvő,
Árva magyar hazánk,
Légy mindig velünk,
Adj erőt nekünk,
Új napként ragyogjon
Felettünk koronád!

Szent István királynál
Kék selyemben jártál,
Egeből kibomlott
Örök liliomszál;
A királyi szék
Könyörög feléd:
Foglaló el a trónod,
Isteni királylány!

Elérkezvén végre
Idők teljessége,
Trónod a szeretet,
Jogarod a béke.
Hozzád száll imánk,
Hőféhér virág,
Tűzd ki arany zászlód
A győzelmes égre!

Boldogasszony anyánk,
Égi nagy patrónánk,
Nagy ínségben lévén
Így szólít meg hazánk,
Magyarországról,
Édes hazánkról,
Ne felejtsézzél el
Szegény magyarokról!

Szent Imre Közösségi Ház hírei

Figyelem!

Újra indul a **Moziz6nánk!** Igazi mozi!
Lesz popkorn és tea!
Milyen filmet nézünk?
Amit ti kiválasztotok és megszavaztok!
Mindenkit szeretettel várunk!

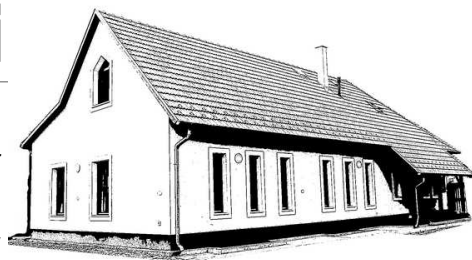
A **Dél-Duna Nagyboldogasszony Közösség** minden fiatal, 13 évtől 30 éves korig, szeretettel vár a következő találkozásán, október 15-én, Dunavarsányban. Jelentkezni Magdi néninél és Hornyák Rékánál lehet.

Ministráns képzést indítunk minden szerda délután. Szeretettel várunk minden lányt és fiút, akik szolgálni szeretnék az Urat.

Október 22-én 18.30 órakor újra lesz Táncház!
Szeretettel várunk mindenkit!

Jézus Szíve Családja

Jézus Szentséges Szívének Családja a következő közös imaóráját október 2-án az esti szentmise után tartja a közösségi házban. Nagy szeretettel várunk mindenkit, aki szívesen tölt egy órát Jézus Szent Szívének szentelve imádsággal és énekléssel. „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, közöttük vagyok.” – mondta Jézus. „Gyertek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én, megkönnyítlek titeket.” (Mt.11.28) Mindnyájan megvagyunk hívva arra, hogy terhünket a szelíd és alázatos szívű Jézusnak adjuk, hogy tőle bűneink bocsánatát és minden bajunkban enyhülést nyerjünk. Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik még nem ismerték meg Istent. Kérjük, Jézust küldje el Szent lelkét, érintse meg őket. Szentlélek! Tárd fel nekem Jézus irgalmas Szívének mélységes titkait! Bízom irgalmasságában, amely felülmúlja bűneim terhét, különben agyonnyomnának. Adj nekem bizalmat a papi rend iránt, amely által az Atya gyakorolja az Ő atyaságát, hogy engem elveszett gyermekként fogadjon, akinek megbocsátást. Adja nekem az Isten a kegyelmet, hogy engedjem, hogy Isten az én Atyám szeretőn átöleljen. Szlovicsák Balázs né

Oktoberben a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Szept. 30 – okt. 8 Özv. Somogyi Jánosné Özv. Kiss Lászlóné Győrvári Pálné Özv. Végh Antalné	Okt. 9 – 17 Takács Ernőné Krasnyánszki Rózsi Özv. Győrvári Gáborné Bársony Istvánné	Okt. 18 – 26 Özv. Molnár Istvánné Jakab Mária Kiss Katalin Sponga Istvánné	Okt. 27 – Nov. 4 Özv. Kiss Albert Özv. Gábor Józsefné Acsai Lászlóné Sponga Anita
--	--	---	--

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai

2011. október

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
					1 17 óra Bérmálási előkészület	2 10 óra Csodavilág 19 óra Jézus Szíve család imája
3	4 19 óra Nőiakar próbája	5 17 óra Ministráns képző	6 9.30 óra Baba-Mama klub	7 17 óra Ifjúsági klub 19 óra Férfiakar próbája	8 17 óra Bérmálási előkészület	9 15 óra Moziz6nánk
10	11 19 óra Nőiakar próbája	12 17 óra Ministráns képző 18 óra Cursillo kiscsoport	13	14 17 óra Ifjúsági klub 19 óra Férfiakar próbája	15 17 óra Bérmálási előkészület	16
17	18 19 óra Nőiakar próbája	19 17 óra Ministráns képző	20 9.30 óra Baba-Mama klub	21 17 óra Ifjúsági klub 19 óra Férfiakar próbája	22 17 óra Bérmálási előkészület 18.30 Táncház	23 15 óra Moziz6nánk
24	25 19 óra Nőiakar próbája	26 17 óra Ministráns képző	27	28 17 óra Ifjúsági klub 19 óra Férfiakar próbája	29 10 óra Játszóház 17 óra Bérmálási előkészület 18 óra Cursillo kiscsoport	30
31						

SZENTMISÉK RENDJE MINDENSZENTEK ÜNNEPÉN:

November 1. (kedd) Mindenszentek ünnepe
17 óra szentmise és

megemlékezés az elhunytakról —
a régi temető Kápolnájában

November 2. (szerda) Halottak napja

8 óra szentmise a Kápolnában

17 óra szentmise a templomban

17.30 óra szentmise a
templomban

ISMÉT LESZ TÁNCHÁZ A KÖZÖSSÉGI HÁZUNKBAN!

Október 22-én 18.30 ismét vendégül láthatjuk
Paluch Norbertet
és kedves feleségét, Piroskát.
Szeretettel hívunk és várunk minden régi
résztevőt, valamint új érdeklődőt!

Hittanórák rendje:

1. osztály hétfő-szerda 5. óra
2. osztály kedd-csütörtök 5. óra
3. osztály hétfő-szerda 6. óra
4. osztály kedd-csütörtök 6. óra
5. osztály hétfő-szerda 6. óra
6. osztály hétfő 6. óra csütörtök 0.óra
7. osztály hétfő-szerda 7. óra
8. osztály hétfő-szerda 8. óra

**Játék iskolánk
sportcsarnokában!**
Minden hónapban
egy alkalommal az
Alsónémedi Római Katoli-
kus Egyházközség bérlő
iskolánk impozáns sport-
csarnokát.
Sportolhatnak gyerekek,
valamint felnőttek is.
Mindenkit szeretettel
várunk!

OKTÓBERI IDŐPONT: OKTÓBER 29. — 16.00-18.00

A katolikus bál 2011-ben az első eleme volt az
új kántorház megépítése céljából szervezett
gyűjtésünknek. Erre a célra készített támogató jegyek
megvásárolhatók a misék alkalmával a sekrestyében, va-
lamint az alapítvány tagjainál. Kérjük és előre is
köszönjük támogató hozzáállásukat, adományaikat,
imáikat! Dr. Tóth Éva, az alapítvány elnöke

TÁMOGATÓ JEGY

Értéke: 2000,-Ft

A Szent Kereszt Felmagasztalása Plébániáért Alapítvány
által, az új kántorház építésére
meghirdetett gyűjtéshez való hozzájárulás.

Pekker Imre
c. főesperes plébános

dr. Tóth Éva
Alapítvány elnöke

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt,
segítséget!